

(φυλλάδα = δένδρον ἄκαρπον μὲ πικρὸν χυμὸν) Ἀπύρανθ.

Κ' ἐκεῖ πῆγε κ' ἐπόσωσε ἔς τὴν πόρταν ἀποπόξω

Κάρπ.

Ἰαπ-πέσ-σω ἴφρησε χρουσά, ἴαπ-πέξω χρουσιαλλένα

Κύπρ.

Πολλὰ πολλὰ νὰ μὴ μιλάς σὺ ποῦ ἴσαι ἀποπόξω,

ἴπο τὰ τραγούδια ποῦ θὰ πῶ ἴποδῶ νὰ μὴ σὲ διώξω

Κῶς. Συνών. ἀπαπεξωθεῖο. 2) Ἀπὸ στήθους, ἐκ στήθους Καππ. (Ἀραβάν.)

ἀπαπεξωθεῖο ἐπίρρ. ἀμάρτ. ἀπαπ-πεξωθεῖον Κύπρ.

ἴαπ-πεξωθεῖον Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό και τοῦ ἐπίρρ. ἀπεξωθεῖο.

Ἀπαπέξω 1, ὁ ἰδ. : ἴσμ.

Ἀνὰ δκιαβῶ ἴαπ-πεξωθεῖον τῆς πόρτας τῆς και δῶ τῆν (ἀντὰ = ὄταν).

ἀπαπέσω ἐπίρρ. Καππ. (Ἀραβάν.) Κύπρ. ἀπαπέσ Πόντ. (*Οφ.) ἀποπέσω Καππ. (Συνασο.) Χίος ἀποπέσου Πόντ. (Κερασ. Οἶν.) ἀποπέσ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.) ἴαπ-πέσ-σω Κύπρ. ἴποπ-πέσ-σω Κύπρ. ἴπιέσ Καππ. (Συνασο.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό και τοῦ ἐπίρρ. ἀπέσω.

1) Ἀπὸ μέσα, ἔσωθεν ἐνθ' ἄν. : Εἶντα σιέκεσαι ἴαπ-πέσ-σω ἴπο τὴν πόρταν; Κύπρ. ἴετρωέν μας ἴαπ-πέσ-σω μας ἴ φούρα τῶι ὁ καμὸς αὐτόθ. ἴΑποπέσ' ἄσ' σὴν καρδιά μ' Χαλδ. Βάλλω ἀποπέσ' μαῦρα κί ἀπέξ' ἄσπρα αὐτόθ. ἴΕξέβεν ἀποπέσ'-ι-μ' τὸ δέρι' (ἔφυγε ἀπὸ τὸ σῶμα μου χρονία νόσος) αὐτόθ. || Φρ. ἴΑποπέσ' τερεῖ (ἐπὶ τοῦ νυστάζοντος και διαρκῶς νεύοντος ἢ ἐπὶ τοῦ κοιμωμένου) Κοτύωρ. Χαλδ. || Παροιμ. ἴΑπέξ' τὸ μῆλον κόκκινον κί ἀποπέσ' σατεμένον (ἐπὶ τοῦ φαινομενικῶς μὲν εὐρώστου, ἔσωθεν δὲ νοσηροῦ) Χαλδ. ἴΑπέξον πρόβατον κί ἀποπέσου λύκος (ἐπὶ τοῦ φαινομενικῶς καλοκαγάθου, πράγματι δὲ κακοῦ τὴν ψυχὴν) Κερασ. || ἴσμ.

Ἰνρομαχεῖ τον πάντα του ἴαπ-πέσ-σω ἴ ἀζούλα (ἴνρομαχεῖ = φλέγει, ἀζούλα = ζήλεια) Κύπρ.

ἴαπ-πέξω ἴβάλαν τῆς φωνῆν, ἴαπ-πέσ-σω ἴπολοήθην αὐτόθ.

Συνών. ἀπαπεσωθεῖο. 2) Πρὸς τὰ ἐνδότερα, μεσογειότερον Χίος.

ἀπαπεσωθεῖο ἐπίρρ. ἀμάρτ. ἀπαπ-πεσ-σωθεῖον Κύπρ. ἀποπ-πεσ-σωθεῖον Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό και τοῦ ἐπίρρ. ἀπεσωθεῖο.

Ἀπαπέσω 1, ὁ ἰδ.

*ἀπαπέσω-κ' ἔσω ἐπίρρ. ἀποπιθκέσ Πόντ. (Τραπ.) Ἐκ τῆς ἐπιρρηματ. συνεκφορᾶς ἀπαπέσω κ' ἔσω. Ἀπὸ μέσα και ἔσωθεν : Δίωξον τὰ ζὰ ἀποπιθκέσ' ἄσ' σὸ χωράφ'.

ἀπαπλώνω Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Σάντ. Τραπ. κ. ἄ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό και τοῦ ρ. ἀπλώνω.

1) Ἐκτείνων τὴν χεῖρα δίδω τι ἐνθ' ἄν. : Πάντα κᾶτ' ἀπαπλών' ἄτον Κερασ. || ἴσμ.

Χαλκοστάμν' ἐπέπαξεν, τὴ νύφην ἐπέπλωσεν (χάλκινον σταμνίον ἴρηπασε και ἔδωκε εἰς τὴν νύμφην) αὐτόθ.

ἴΕγὼ ψαλάφενα σταφύλ' κ' ἐσὺ ἀπαπλώνεις με μῆλον (ἴψαλάφενα=ἐζήτουν) Πόντ. 2) Περικαλύπτω, περιβάλλω τι Πόντ. (Οἶν.) : ἴΑπαπλώνω τὸ πάπλωμαν (περικαλύπτω αὐτὸ δι' ὑφάσματος). Συνών. καπλαντίζω.

*ἀπαποκάτω ἐπίρρ. ἀπαποκάτ' Μακεδ. (ἴΑνασελ.) ἀπαπ'κάτω Καππ. (Ἀραβάν.) ἀπαπ'κάτ' Μακεδ. (Βελβ.)

ἀπαποκά Πόντ. (ἴνέπ.) ἀπαφκά Πόντ. (Χαλδ.) ἀποφκά Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό και τοῦ ἐπίρρ. ἀποκάτω.

Ἀπὸ κάτω, κάτωθεν ἐνθ' ἄν. : ἴΕλ' ἀποφκά Χαλδ.

|| Αἶνιγμ. ἴΑπαποκά μου παίρνω το κί ἀποκά σου βάλλω το (τὸ κάθισμα) ἴνέπ.

*ἀπαποκάτω-κί ἄνω ἐπίρρ. ἐπεπουκακιάν Πόντ. (*Οφ.)

Ἐκ τῆς ἐπιρρηματ. συνεκφορᾶς ἀπαποκάτω κί ἄνω.

Ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω.

ἀπαπούτσωτος ἐπίθ. σύννηθ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- και τοῦ ἐπιθ. *παπουτσωτός <παπουτσώνω.

ἴΑνυπόδητος : ἴΕχει τὰ παιδιά του ἀπαπούτσωτα. Συνών. ἴευπόλυτος, ἀντίθ. παπουτσωμένος (ἰδ. παπουτσώνω).

ἀπαπώθω Κάρπ. ἀπαπ-πώθω Κάρπ. ἀποπ-πώθω Κάρπ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό και τοῦ ρ. ἀπώθω, δι' ὁ ἰδ. ἀμπώθω.

ἴΩθῶ, ἀπώθω και μεταφ. παραγκωνίζω, περιφρονῶ τινα : ἴσμ.

ἴΠέντε στραδῶντες τὸν βαστοῦν | και δυὸ τὸν ἀποπ-πώθουν. Συνών. ἀμπώθω Α 1, σκουρνιῶ, σπρώχνω.

ἀπαρα τά, Θράκ. (Σαρεκκλ.)

ἴΑγνώστου ἐτύμου.

Λόγοι ἀσυνάρτητοι ἀνθρώπου παραλογιζομένου ἢ ὁμιλοῦντος εἰκῆ και ὡς ἔτυχε : Φρ. ἴΑπαρα πίπερα ἢ ἄπαρα πίπερα, κουκκιά μαγειρεμένα. Πβ. ἴερρητος.

ἀπαράβατος ἐπίθ. Λεξ. Μπριγκ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ. ἀπαράβατους ἴΗπ. (Ζαγόρ. κ. ἄ.) ἀπερίβατος Πελοπν. (Αἴγ.) ἴπερίβατος Ζάκ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- και τοῦ ἐπιθ. *παραβατός <παράβάλλω. Πβ. και μεταγν. ἀπαράβλητος.

ἴΟ μὴ δυνάμενος νὰ παραβληθῆ, ἀπαράβλητος, ἀσύγκριτος, ἄφθαστος ἐνθ' ἄν. : ἴΑπερίβατο γιαιτρικὸ Αἴγ. ἴΠερίβαρο γιαιτρικὸ γιὰ τὴ φάουσα Ζάκ. Τοῦ σ'τάρ' εἶν' ἀπαράβατον Ζαγόρ. Συνών. ἀπαράμοιαστος.

ἀπαραβάρετος ἐπίθ. Χίος ἀπαραβάρετους Λέσβ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- και τοῦ ἐπιθ. *παραβαρετός <παραβαρένω.

ἴΟ μὴ ἐνοχλητικὸς εἰς τὰς κοινωνικὰς του σχέσεις ἐνθ' ἄν. : ἴΕμεινε ἔς τὸ σπίτι μου πέντε μέρες, μὰ δὲ μᾶς ἐπαράβαρεσε καθόλου, εἶναι ἀπαραβάρετος ἄθρωπος Χίος.

ἀπαράβατος ἐπίθ. λόγ. κοιν.

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀπαράβατος.

ἴΕκεῖνος τὸν ὁποῖον δὲν δύναται τις νὰ παραβῆ, ὁ μὴ δυνάμενος νὰ παραβῆ ἢ ὁ μὴ παραβαινόμενος : Νόμος ἀπαράβατος. ἴΑπαράβατη συμφωνία.

ἀπαράβγατος ἐπίθ. ἀπαρέβγατος Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.) ἀπαράβγατος Πόντ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- και τοῦ ἐπιθ. *παραβγατός <παράβγαλλω, παρ' ὁ και παρεβγαλλω.

ἴΕκεῖνος τὸν ὁποῖον δὲν προέπεμψαν ἀναχωροῦντα, ὁ μὴ προπεμφθεῖς, ὁ μὴ κατευοδωθεῖς ἐνθ' ἄν. : ἴΑπαρέβγατον ἴστειλαν ἄτον Τραπ. ἴΕδέβεν ἀπαρέβγατος (ἴεδέβεν = ἀνεχώρησε) Χαλδ.

*ἀπαράβλεπος ἐπίθ. ἀπαρέλεπος Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- και τοῦ ρ. παραβλέπω, παρ' ὁ και παρελέπω.

